

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, a 2007. évi szeptember hó 3. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T :

A gazdálkodó szervezet dolgozója által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2007. évi május hó 3. napján kelt **3.B.421/2007/2.** számú végzését **h e l y b e n h a g y j a .**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlottal szemben a gazdálkodó szervezet dolgozója által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette, míg II.rendű és III. rendű vádlottal szemben a társtetteségben elkövetett vesztegetés vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Az első fokú végzés ellen az ügyész jelentett be fellebbezést, annak megváltoztatása érdekében, az ügynek tárgyalásra történő kitűzése és érdemben történő elbírálása végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.210/2007. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést annak indokaival egyezően fenntartotta.

Az ítéltábla álláspontja szerint a bejelentett fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését, és az azt megelőző eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján felülbírálvá az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem

észlelt, illetőleg megállapította azt is, hogy az első fokú végzés tényállása hiánytalan, így az a felülbírálat során irányadó volt.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor arra az álláspontra jutott, hogy az I. r. vádlott nem lehet a vád szerinti, a Btk. 251. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő bűncselekmény - a gazdálkodó szervezet dolgozója által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének - az elkövetője. Ezt a bűncselekményt ugyanis kizárólag olyan személy követheti el, aki a törvényi tényállásban írt speciális kvalifikáltságnak megfelel, ami a jelen ügyre vonatkoztatva azt jelenti, hogy az elkövetési magatartást csak a **társaság neve1** Kft., illetve a **társaság neve2** Kft. valamely dolgozója vagy tagja valósíthatja meg.

Helyesen észlelte a megyei bíróság azt, hogy mindhárom vádlottat érintően a büntetőeljárás lefolytathatóságát eldöntő főkérdés az, hogy az I. r. vádlott a **társaság neve1** Kft., illetve a **társaság neve2** Kft. dolgozójának vagy tagjának tekinthető-e. Az első fokú végzés ugyan részletesen foglalkozott ezzel a kérdéssel, azonban nem teljes körűen, ezért az érdemben helyes döntésének indokolása kiegészítésre szorul.

Annyiban teljes mértékben osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, hogy I.rendű vádlottnak a vádirati tényállásban írt jogviszonya nem tartozik a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény hatálya alá - azaz nem minősül munkaviszonynak - ezért emiatt a büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg.

Ez az okfejtés helyessége mellett azonban hiányos - és e tekintetben egyetértett a megyei főügyészség álláspontjával - mivel a bűncselekmény büntető törvényi tényállásában írt „dolgozóként” tényállási elemet nem lehet kizárólag a munkaviszony körére értelmezni. Vitán felül rögzíthető ugyanis, hogy számos más formában is létesíthető olyan munkavégzésre irányuló jogi kapcsolat, ami alapján valaki a Btk. szerinti dolgozónak tekinthető. (pl. megbízási vagy vállalkozási szerződés stb.)

Nem ítélte helytállónak azt a rendkívül sarkos és sajátos - az ügyészi fellebbezés 2. o. első bekezdésében írt - megállapítást, amely szerint a „dolgozóként” törvényi szóhasználat „pongyola” lenne, hiszen éppen ez a törvényi megfogalmazás teszi lehetővé azt, hogy valamennyi dolgozóként munkát végző különféle - nem csak munkajogi - jogviszonyban álló személy elkövetője lehessen ennek a bűncselekménynek.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság végzésének indokolása az egyértelmű jogi következtetés levonhatósága érdekében szorul kiegészítésre a lentebb kifejtetteknek megfelelően.

Bf.I.223/2007/6.

Mindenek előtt megállapítható, hogy az I. r. vádlott azért nem tekinthető dolgozónak, mert a közötte és a **társaság neve1** Kft között megkötött és az iratok között elfekvő szerződés egy gyakorlati képzést biztosító tanulói jogviszonyt hozott létre, amely a szakképzésről szóló 1993. évi LXXVI. törvény hatálya alá tartozik.

A szakképzésről szóló törvény elkövetéskor hatályos 1. § (1) bekezdés a) pontja szerint a törvény hatálya egyebek mellett az iskolai rendszerű és az iskolarendszeren kívüli szakmai képzésre terjed ki, amely magában foglalja a szakmai alapozó oktatást. A törvény 15. § (1) bekezdése kimondja, hogy az iskolai rendszerű szakképzés szakmai elméleti és gyakorlati képzés keretében történik. Ugyanezen § (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a tanuló gyakorlati képzése történhet jogi személy, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság által fenntartott, illetőleg működtetett gyakorló helyen.

A törvény II. Fejezete a tanulók gyakorlati foglalkoztatását, a III. Fejezete - az I.r. vádlott által is kötött - tanulószerveződést, míg a IV. Fejezet 44-47. §-ai a tanuló pénzbeli juttatását szabályozzák.

Ezen törvényi rendelkezések alapján tehát egyértelműen rögzíthető - ellentétben a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal - hogy nem polgári jogi, hanem tanulói jogviszony a szakmunkástanulók szakmai gyakorlata, ahol a gazdálkodó szervezetnek a képzés, míg a tanulónak az ezen való részvétel a fő kötelezettsége. Ez pedig nem eredményez olyan jogi kapcsolatot, amely munkáltatásra irányul - hiszen a törvény nem a munkavégzést, hanem egy oktatási formát, a szakképzést szabályozza - és ezért a tanulónak nem díjazás (munkabér), hanem egy ösztöndíjnak tekinthető pénzbeli juttatás jár, aminek a mértékét a szakképzésről szóló törvény pontosan meghatározza.

A fentieken túlmenően megállapítható az is, hogy I.rendű vádlottnak a tanulói szerződésen kívül nem állt fenn egyéb munkavégzésre irányuló dolgozói illetve tagsági jogviszonya a **társaság neve1** Kft-vel, továbbá ilyeneket a **társaság neve2** Kft-vel sem létesített a vádbeli időszak alatt. Ebből adódóan a bűncselekmény általa történő megvalósítása az elkövetői minőséghez szükséges tényállási elem hiánya miatt kizárt.

Ezekből következően helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az I.rendű vádlott által megvalósított cselekmény nem bűncselekmény, és emiatt a II. és III.rendű vádlottak vádban írt cselekménye sem tényállásszerű, hiszen a Btk. 254. § (1) bekezdése szerinti vesztegetés vétsége csak abban az esetben valósul meg, ha az előnyt a kötelességét dolgozóként vagy tagként megszegő személynek, vagy rá

tekintettel másnak adja vagy ígéri a köteleesség megszegése érdekében a vesztegető, márpedig az I. r. vádlottat mint dolgozót vagy tagot kötelezettség nem terhelte.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság végzését a Be. 360. § (1) bekezdés c) pontja szerinti tanácsülésen a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2007. évi szeptember hó 3. napján

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.223/2007/6. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 3.B.421/2007/2. számú végzése a jelen végzés folytán jogerős és végrehajtható.

A jogerőre emelkedés időpontja 2007. évi szeptember hó 3. napja.

Szeged, 2007. évi szeptember hó 3. napján

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke